

afgifterne og lægge en Afgift paa Handelen med Brændevin; men Althinget fravaadede de tvende i dette Diemed forelagte Lovudkast, og Sagen blev derefter stillet i Bærv. Udvalget har intet Kald til at udtale sig om Maaden, hvorpaa en bedre Balance mellem Islands særlige Indtægter og Udgifter kan tilvejebringes enten ved directe Skatter, som i Danmark have været undergivne mange Forhøielser, medens de paa Island i Aarhundreder have været saa godt som uforandrede, eller ved indirecte Afgifter, som paa Island næsten ere ukjendte, medens de i den øvrige Verden ere Hovedkilden til de offentlige Indtægters Tilvejebringelse. Diemedet med disse Bemærkninger er derfor kun at vise, hvor langt det er fra, at den ene af de Factorer, hvorpaa Besvarelsen af Spørgsmaalet om et Tilskuds Nødvendighed, dets Størrelse og Varighed berover, kan siges at være bragt paa det Rene. Dette fortjener saa meget mere at paaagtes, som den danske Rigsdag opgiwer al Indflydelse paa Balancens Tilvejebringelse, saasnart Netten til Selvbekfatning og Bevilgningen af Islands særlige Udgifter gaae over til en særlig islandsk Lovgivningsmagt.

Naar Udvalget nagtet alt dette dog omsider er blevet entigt om ikke at tilraade Thinget enten at afvise Sagen eller nu kun at tage en foreløbig Beslutning, hvorefter den efter et vist Aaremaal paany vilde vende tilbage, saa har dette sin Grund i Sagens Historie, som vel ikke indeholder nogen for Rigsdagen bindende Forpligtelse, men fra hvis Indflydelse den dog ikke vel kan frigjøre sig. Ligesom det nemlig maa billiges, at Regjeringen har ønsket at faae Hjemmel for de finansielle Tilbud, den hidtil har gjort uden en saadan, og som bliver dobbelt nødvendig, naar den særlige islandsk Forfatning skal indordnes under de statsretlige Forudsætninger, der ikke lovligen kunne tilfidesættes, saaledes er det fra Islændernes Side gjort gjældende, at, naar de for Fremtiden selv skulle overtage Ansvaret for deres egen Huusholdning, kunne de ikke gaae ind paa en Ordning, hvis Forudsætninger efter nogle Aar skulde underkastes en ny Afgjørelse af en anden Myndighed. Ogsaa for sin egen Skyld maa Rigsdagen ønske en endelig Afgjørelse, saa at den, efter at

have samtykket i den forventede Forfatningslov, ikke oftere vil have at besatte sig med Islands særlige Finanser. Udvalget skal derfor indstille, at ogsaa Landsthinget slutter sig til Grundtanken i det fra Folkethinget modtagne Forslag: et mindre Tilskud af en mere fast Charakter — kun at dette naturligtvis ikke kan loves for al Evighed, men kun indtil videre, o: indtil anderledes bestemmes ved Lov — og et overordentligt Tilskud af et større Beløb for et bestemt Aaremaal — uforanderligt i de første Aar, og derefter jævnt aftagende, indtil det ved Fristens Udløb ganske bortfalder. Hvad disse Tilskuds Størrelse angaaer, da er ogsaa Landsthingets Udvalg væsentligen henviist til et Ekson. Det foreslaaer at ansætte det førstnævnte Bidrag, paa hvis længere Varighed der kan gjøres Regning, til 15,000 Rd. aarlig, for hvilket Beløb Lønningerne til den overordnede Forvaltning paa Island antages — idetmindste væsentligen — at kunne bestrides, og det sidstnævnte overordentlige Tilskud til 30,000 Rd. aarlig i de første 10 Aar og for de paafølgende 20 Aar med en Afgang af 1,500 Rd. aarlig, hvorved Island vil blive sat istand til i den nærmeste Overgangstid at afholde sine Udgifter og vinde Tid til at skaffe sig forøgede Indtægter. Vedtages disse Forslag, da vil Island, foruden at fritages for alt Pengebidrag til Riget, og foruden at Danmark paatager sig Udgifterne til den øverste Ledelse af dets Anliggender og til dets regelmæssige Forbindelse med Hovedlandet og den øvrige Verden, i den første Menneskealder erholde et Tilskud til sine reent særlige Udgifter af over en Million. Kan Island ikke gaae ind paa saadanne Villkaar, saa mangler det Evnen eller Villien til at bestaae ved sig selv — saa mangler det den indre Berettigelse til den Selvstændighed, hvorpaa det gjør Krav.

Idet Udvalget saaledes skal tilraade Landsthinget at rædde Haanden til en for Island gunstig Afgjørelse, kan det ikke finde det rigtigt, at Rigsdagen skulde give Afkald paa enhver Indflydelse paa Anvendelsen af de Summer, der af den danske Statskasse skulle ydes til Islands særlige Anliggender. I Almindelighed er det jo dog den, som giver, og